

Dosarul nr. 2rac-197/22
2-21057624-01-2rac-25082022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud. A. Sandu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud. L. Pruteanu, I. Cotruță, I. Țlurcan

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Regiunea Exim”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă Societatea cu Răspundere Limitată „Regiunea Exim” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Expres Salon” cu privire la încasarea dobânzilor de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 16 aprilie 2021, SRL „Regiunea Exim” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Expres Salon”, prin care a solicitat încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 10 979,36 lei și a sumei de 329,38 lei cu titlu de taxă de stat.

În motivarea acțiunii, s-a indicat că între SRL „Expres Salon” în calitate de beneficiar/expeditor și SRL „Regiunea Exim” în calitate de furnizor transportator au fost încheiate două comenzi de transport internațional de mărfuri și anume nr.ST25/24/2019 din 12 septembrie 2019 și nr.T08/130/19 din 18 noiembrie 2019, potrivit cărora SRL „Expres Salon” și-a asumat obligația de a achita prețul serviciilor de transport în sumă de 1 850 euro - contravaloarea facturii din 23 septembrie 2019 și respectiv 1 600 euro - contravaloarea facturii din 25 noiembrie 2019.

SRL „Regiunea Exim” a prestat serviciile pe care și le-a asumat în baza comenzii de transport, iar SRL „Expres Salon” a acceptat serviciile date fără careva rezervări, fapt confirmat de scrisorile de trăsură (CMR) seria nr.RE400621 și nr.RE400962.

Compania reclamantă a prezentat facturile fiscale nr.IH0027998 din 23 septembrie 2019 și nr.IH0034371 din 25 noiembrie 2019 în original companiei pârâte la data de 23 septembrie 2019 și la data de 25 noiembrie 2019.

S-a menționat că potrivit comenzii de transport nr.ST25/24/2019 din 12 septembrie 2019 termenul a expirat la data de 22 noiembrie 2019 (40 zile bancare

(60 zile calendaristice) calculate din data prezentării actelor în original - 23 septembrie 2019), iar conform comenzii de transport nr.T08/130/19 din 18 noiembrie 2019 a expirat la data de 01 ianuarie 2020 (25 zile bancare (35 zile calendaristice) calculate din data prezentării actelor în original – 25 noiembrie 2019).

Prin ordonanța din 15 februarie 2021 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, s-a încasat de la SRL „Expres-Salon” în beneficiul SRL „Regiunea Exim” datoria în sumă de 5 469,74 de lei.

La 31 martie 2021 compania pârâtă a executat încheierea executorului judecătoresc din 24 martie 2021, achitând integral datoria, fapt ce se confirmă prin actul de verificare a decontărilor reciproce dintre părți.

Astfel, s-a invocat că creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 13 octombrie 2021, s-a respins cererea SRL „Expres-Salon” privind scoaterea de pe rol a cererii de chemare în judecată.

S-a încasat de la SRL „Expres-Salon” în folosul SRL „Regiunea Exim”, dobânda de întârziere pentru neexecutarea în termen a obligației conform facturii 23.09.2019 pe perioada 23.11.2019-03.02.2021 în sumă de 6 464,25 lei și dobânda de întârziere pentru neexecutarea în termen a obligației conform facturii 25.11.2019 pe perioada 02.01.2020-31.03.2021 în sumă de 4 515,11 lei și cheltuielile de judecată rezultate din plata taxei de stat de 329,38 lei, în total 11 308,74 lei.

Prin decizia din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de SRL „Expres-Salon”.

S-a casat integral hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 13 octombrie 2021 și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care:

S-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Regiunea Exim” împotriva SRL „Expres Salon” cu privire la încasarea dobânzilor de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a reținut că datoria ce rezultă din comenzile de transport internațional de mărfuri nr.ST25/24/2019 din 12 septembrie 2019 și nr.T08/130/19 din 18 noiembrie 2019, potrivit cărora SRL „Expres Salon” și-a asumat obligația de a achita prețul serviciilor de transport în sumă de 1 850 euro - și respectiv 1 600 euro, a constituit obiect de examinare la Judecătoria Chișinău sediul Centru. Or, prin ordonanța nr.2p/o-18/21 emisă de Judecătoria Chișinău, sediul Centru la 15 februarie 2021, a fost dispusă încasarea de la SRL „Expres Salon” în beneficiul creditorului SRL „Regiunea Exim” 33 861 lei cu titlu de datorie și 1 015,83 lei cu titlu de taxă de stat.

Totodată, Colegiul instanței de apel a constat că la data de 24 martie 2021 executorul judecătoresc în temeiul încheierii nr.175-5808/21 a primit spre executare documentul executoriu nr.2p/o-18/21 din 15 februarie 2021 emis de Judecătoria Chișinău, sediul Centru. Iar, la 31 martie 2021, documentul executoriu respectiv a fost executat, fapt confirmat și de reclamantă în cererea de chemare în judecată.

În context, cu referire la prevederile art. 942 alin. (1) din Codul civil, a reținut că creditorul are dreptul la dobândă de întârziere din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la caz datoria ce rezultă din comenzile de transport internațional de mărfuri nr.ST25/24/2019 din 12 septembrie

2019 și nr.T08/130/19 din 18 noiembrie 2019 a fost stinsă, creditorul nefiind îndreptățit să pretindă deja dobândă de întârziere.

Sub un alt aspect, Colegiul a reținut prevederile art.24 alin.(1) din Codul de executare, potrivit cărora la cererea creditorului, executorul judecătoresc este în drept să calculeze și să încaseze dobânzile, penalitățile și alte sume rezultate din întârzierea executării, în funcție de rata inflației și în conformitate cu art.619 din Codul civil. Cererea privind calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării poate fi depusă doar executorului judecătoresc ce deține documentul executoriu prin care se stabilește obligația principală, până la stingerea acesteia. Sumele menționate se calculează de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă sau, în cazul celorlalte documente executorii, de la data la care creanța a devenit exigibilă (scadentă) și până la data plății efective a obligației cuprinse în orice document dintre acestea, în perioada de calcul fiind inclusă și durata suspendării procedurii de executare, în condițiile prevăzute de prezentul cod.

La caz, din actele cauzei rezultă că la data de 24 martie 2021 executorul judecătoresc în temeiul încheierii nr.175-5808/21 a primit spre executare documentul executoriu nr.2p/o-18/21 din 15 februarie 2021 emis de Judecătoria Chișinău, sediul Centru. Prin urmare, unica persoană care poate calcula și încasa dobândă de întârziere după intentarea dosarului de executare este doar executorul judecătoresc.

Respectiv, în condițiile în care pe de o parte datoria de bază a fost achitată conform hotărârii de judecată, iar pe de altă parte reclamanta nu a înaintat către executorul judecătoresc cerere privind încasarea dobânzii de întârziere solicitarea acesteia de încasare din contul apelantei a dobânzii de întârziere este una nejustificată legal.

Conform art.861 alin.(1)-(2) din Codul civil, în cazul în care termenul de executare a obligației nu este determinat și nici nu rezultă din natura acesteia, creditorul are dreptul de a pretinde oricând executarea ei, iar debitorul este îndreptățit să o execute oricând. Dacă datoria de a executa imediat nu rezultă din lege, contract sau din natura obligației, debitorul trebuie să execute obligația în termen de 7 zile din momentul primirii facturii sau a unei cereri echivalente din partea creditorului. Introducerea acțiunii în justiție față de debitor se asimilează cererii de executare din partea creditorului. Astfel, dat fiind că introducerea acțiunii în justiție (16 aprilie 2021) de către SRL „Regiunea Exim” și notificarea prealabilă a acesteia recepționată de SRL „Expres Salon” la data de 05 aprilie 2021 (f.d.36-37) a avut loc după stingerea datoriei (31 martie 2021), când SRL „Expres Salon” nu se mai afla în întârziere, solicitarea acesteia de încasare a dobânzilor de întârziere este una nejustificată legal.

La 2 iunie 2022, SRL „Regiunea Exim” a declarat recurs împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

La 24 august 2022, SRL „Regiunea Exim” a depus cerere de recurs motivată, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, a invocat că soluția instanței de apel rezultă din aplicarea și interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios, în coroborare cu materialul probator prezentat de părți.

La fel, a susținut că, instanța de apel eronat s-a ghidat de prevederile art. 861 alin. (1) și (2) din Codul civil.

Referitor la acest aspect, a menționat că, datoria de a executa rezultă din contractele - comanda de transport, cu termenii cărora debitorul era cunoscut inițial.

Astfel, debitorul (intimatul) nu este îndreptățit să execute oricând obligația. Or, părțile au stabilit în prealabil termenul de plată al serviciilor, până la prestarea acestora.

Instanța de apel nu a reținut, că datoria a fost stinsă complet abia la data de 31.03.2021, în urma procedurii de executare silită, ulterior expirării termenului scadent stabilit de părți în contractele menționate, 22.11.2019 și respectiv 01.01.2020.

Astfel consideră că alegația instanței de apel că unica persoană care poate calcula și încasa dobândă de întârziere după intentarea dosarului de executare este doar executorul judecătoresc, contravine prevederilor art. 16 alin. (1) lit. h) din Codul civil, conform căruia: ”apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin: încasarea dobânzii de întârziere, or, în astfel de circumstanțe a fost încălcată apărarea dreptului civil al Recurentului de a încasa dobânda de întârziere, în condițiile legii.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată companiei recurente la 17 august 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.132), iar recursul a fost declarat la 2 iunie 2022, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin referința depusă la 19 septembrie 2022, SRL „Expres Salon” a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Regiunea Exim”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Regiunea Exim”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh